

Mẹ đặt tên con, xin an lành cho B

Tác Giả: Táng Chinh

Chúa Nhật, 20 Tháng 6 Năm 2010 20:05

"Bố tôi là ai? Tôi sao tôi không có bố để được thông yêu và chia sẻ những niềm vui nỗi buồn khác?"

Đó là những suy nghĩ của anh suốt thời thơ ấu của tôi.

Ông tôi kể rằng, bà đặt tên con là Tôáng Chinh vì “Tôáng” là lành, “Chinh” là chinh chiến. Mẹ muốn bố trở về nguyên vẹn hình hài. Bố tôi mất trong trận Quáng Trá, cũng là thời điểm mẹ tôi mang thai tôi. (Hình: Tác giả cung cấp)

Ông có một lần, tôi hỏi mẹ rằng: “Tôi sao con không có bố?” Tôi thấy giọng mẹ tôi chùng xuống, ánh mắt mẹ đắm chiêu và buồn buồn làm sao tả. Mẹ tôi kể rằng: “Ba con mất tích trong trận Quáng Trá, ba con là một người lính Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Ngày bố con ra Quáng Trá là ngày mẹ bố tôi đang mang thai con.” Cái tên “Tôáng Chinh” của con cũng xuất phát từ ý tưởng an lành: “Tôáng” có nghĩa là lành, “Chinh” có nghĩa là chinh chiến.

Mẹ đặt tên con, xin an lành cho B

Tác Giả: Táng Chinh

Chúa Nhật, 20 Tháng 6 Năm 2010 20:05

“Mẹ đặt tên này cho con, mong các cuộc chiến Mùa Hè Đỏ Lửa năm này được sớm chấm dứt!”
Và đến mãi tận bây giờ, tôi mới biết sự hi vọng: Bố tôi đã chết. Mẹ tôi cái chết thê thảm, không mả bia, không ai biết hài cốt của bố tôi ở đâu. Cũng như tôi chưa hề gặp mặt bố!

Sài Gòn sụp đổ năm 1975, lúc đó tôi mới chỉ là cô bé lên ba. Tôi không được biết gì đến cuộc chiến mà bố tôi đã tham dự và hy sinh. Mẹ tôi vì quá buồn rầu nên mua sinh và nuôi nấng tôi, hay vì những lý do khác nữa, không bao giờ nhắc đến những đau khổ đã xảy ra trong quá khứ.

Riêng tôi, tôi lớn lên với những mâu thuẫn trong đời sống. Tôi thật sự không hiểu tại sao tôi phải đi theo mẹ di chuyển đến nơi này rồi nơi kia. Thậm chí có khi cả nhà tôi phải trốn chạy ra Long An, lúc thì Mẹ Tho, khi thì Bác Liêu... và sống chui rúc trong những căn nhà đất chật hẹp, đông đúc, có khi chôn cất vài người già 50-60 tuổi, bao gồm cả người lớn và trẻ con. Sau này tôi mới hiểu, mẹ tôi đến tôi đi vượt biên như là những người không thành. Có lúc tôi hỏi mẹ: “Tại sao mình phải đi vượt biên vậy mẹ?” Mẹ tôi bình thản trả lời: “Vì mẹ muốn con có một tương lai tốt đẹp hơn mẹ!” Lúc đó, tôi rất tức giận vì không hiểu gì đã đang, và sụp đổ xảy ra với gia đình mình, và tại sao mình không có bên cạnh? Tại sao mình không được tình yêu và gần gũi của bố mẹ như những đứa trẻ khác?!

Một đt tên con, xin an lành cho B

Tác Giả: Táng Chinh

Chúa Nhật, 20 Tháng 6 Năm 2010 20:05

Một tôi và tôi, nhng ngày xa xa a. (Hình: Tác giả cung cấp)

Thm chí, khi tôi đn tu i đi hc, m tôi ph i “tranh đ u” đ tôi đ c gi cái tên cúng c m c a tôi. Bà k r ng: Gi a năm 1975, khi m lên công an ph ng đ làm i gi y khai sinh cho con. M t viên ch c nhà n c b o m ph i đ i tên c a con. Vì tên “Táng Chinh c a con g n gi ng tên c a m t th táng Cáng Sán Viát Nam.”

Tôi v i vàng h i m : “V y m có đ ng ý không?” “T t nhiên là không, vì tên c a con là tên m đã tâm huyết đ t cho con. Ông y ch là tên gi , ch không ph i tên th t.” Lúc đó, tôi r t ng ng m m tôi. Tôi đã hc t bà s can đ m, s t tin, và ngh i c s ng c a bà. K t y, m tôi mang hình nh c a b tôi.

Cu c s ng th m l ng và kh nh c khi n m tr nên r t khó hi u. Tôi không bao gi hi u h t v m . V nh ng gì m tôi đã th c s tr i qua. Ngay c v cu c tình c a b m tôi. Gi a tôi và m luôn có m t kho ng cách r t k l , và đôi khi tôi có c m giác s ra đ i c a tôi là s c n tr cho táng lai h nh phúc c a m . Và tôi luôn th m c c : “Giá nh tôi có b , thì m tôi s th ng tôi h n và cu c s ng c a gia đình tôi s h nh phúc h n!”

Khi b c vào tu i đ y thì, tôi th ng t h i: “N u nh tôi có b - tôi s th ng ai h n?! Ai s là th n táng c a tôi đ tôi có th h c h i và đ a đ m m i khi v p ngã trong đ i s ng?” Sau nh ng l n v t biên th t b i, m tôi quy t đ nh làm l i t đ u và mu n tôi có đ c m t cu c s ng n đ nh h n. Bà k v i tôi, có lúc bà nghĩ r ng “có l ông Tr i không mu n cho m con mình đi v t biên r i con !” K t đó, m tôi đ c h t tâm trí và th i gian vào công vi c đ y may vá đ nuôi tôi đi hc.

Trong tâm trí tôi, m nh là hình nh c a m t ng i b . Vì tôi th ng hay tìm hi u và quan sát nh ng ng i b n l n lên cùng tu i c a tôi, h u h t ai cũng có b , có m . M i ngày, b c a h đi làm, m c a h ở nhà n u c m, chăm sóc nhà c a. Gia đình tôi thì khác. M tôi ra ti m may t sáng s m đ n t n khuya m i v nhà. Nhi u lúc c n T t, m tôi h u nh th c tr ng đêm đ may k p qu n áo giao cho khách. Ph ng ti n duy nh t đ tôi trao đ i v i m là vi t gi y đ l i cho m . Vì khi m th c đ y thì tôi đã đ n tr ng đi hc. Khi m tôi v nhà, thì tôi đã đi ng s m đ ngày mai đi hc. Ngày nào tôi cũng b ng tô c m ăn m t mình. Mu n ăn lúc nào thì ăn, bu n ng thì l n ra ng m t mình. Hình nh đ c m âu y m, vu t ve, và chăm chút cho tôi trong đ i s ng tinh th n, ch di n ra trong gi c m .

Mẹ đặt tên con, xin an lành cho B

Tác Giả: Táng Chinh

Chúa Nhật, 20 Tháng 6 Năm 2010 20:05

Không có bố, tôi dần hình thành tình thân vào mẹ; vì tôi đã hiểu được là vì mẹ quá buồn rầu; vì không có bố nên mẹ phải thay bố mà nuôi mình nuôi dần thành tôi. Dù vậy, mẹ tôi vẫn thấy cay cay mẹ khi nhìn thấy đám buồn trong xóm có bố và mẹ.

Lên lên trong sự thiếu thốn tình thân của bố khi tôi mới nhỡ học. Tôi rất ít có dịp bày tỏ tâm sự của mình, dù là với mẹ. Tôi thường viết lách và giam mình đọc sách mẹ khi tôi cảm thấy buồn đọc và buồn chán. Tôi tìm được niềm vui viết lách như là cách để bộc lộ tâm sự riêng của mình.

Tôi đã từng viết về những người tài giỏi, trẻ em nghèo, buồn khổ, và bất hạnh trên mặt số báo trong những năm 1994-1996. Vào những lúc đó, tôi chưa hoàn toàn chấp nhận những điều hiển nhiên. Càng viết nhiều, tôi càng gặp nhiều khó khăn và bắt đầu tìm cách viết và những người mua viết. Cuối cùng, tôi hiểu ra một điều: Tôi cảm nhận hoàn toàn việc học và rồi bắt đầu công việc hiện tại của mình, vì nơi đây tôi sẽ không có chỗ dựa thân và viết những điều mình muốn viết!

Tôi ghi danh sang Mẹ theo đoàn du học vào Mùa Thu năm 1996. Khi đặt chân đến khu Little Saigon, tôi nhìn thấy có Mẹ bên cạnh lá cờ Vàng Ba Sọc Đỏ mà ngỡ ngàng ra. Mẹ tôi nói với tôi: “Cháu nhìn gì vậy?” Tôi với tôi: “Lá cờ nào vậy chú?” Chú V. liền đưa: “Chú chú không dám đứng gần cháu quá - đúng là người... Viết Công.” Thế đó, qua chú V., tôi hiểu nhiều về giá trị của lá cờ Vàng Ba Sọc Đỏ. Sau ra đi bắt đầu tìm kiếm bố tôi, sau ra đi của khu Little Saigon, dần dần thức dậy mà tôi phải đi tìm kiếm nhà đi viết biên, dần dần có dính dáng, nhiều hay ít, trẻ con hay gián tiếp, dần dần lá cờ này!

Tôi đã trở nên thành và lên lên không có bố. Khi rời Việt Nam sang Mẹ du học, tôi mới lên năm sáu tuổi không có bố, lên mẹ. Sự thiếu mà mẹ tôi rất vất vả mà dành dụm được qua việc dạy và may vá cũng nhanh chóng hình thành vì đóng học phí cho tôi. Hơn mười năm đi học ở Mẹ, mỗi ngày tôi đều nghĩ đến bố và mẹ, điều đó giúp tôi vượt qua mọi khó khăn và thử thách của đời sống. Cuộc sống tốt đẹp và thiếu vắng hình ảnh của bố và mẹ đã giúp tôi mạnh mẽ hơn, chấp nhận những điều hiển nhiên.

“Không có bố” là điều bất hạnh và buồn nhất của đời tôi. Nhưng qua đó, tôi đã hiểu ra một điều: rỗng, không có gì có thể thay thế được tình thân yêu của bố mẹ mình, và giá như tôi có bố thì mẹ tôi đã không vất vả đến thế. Hơn thế nữa, mẹ đã không mất đi những giây phút an ủi, đồng viên, và vẫn với tôi mẹ khi tôi viết ngừng đời sống.

Tình cảm gia đình, tình cảm thiêng liêng và quan trọng nhất đời tôi, là điều tôi thiếu vắng trong

Mã đặt tên con, xin an lành cho B

Tác Giả: Táng Chinh

Chúa Nhật, 20 Tháng 6 Năm 2010 20:05

sußt thßi thß u cßa mßnh!